

Qui no sospità, fa ja uns quants anys, que la creixent degeneració dels programes de la televisió valenciana i, en conseqüència, el seu gran endeutament econòmic, regalaria l'argument perfecte a la dreta, al Partit Popular, per a la privatització del canal? Òbviament, al govern autonòmic li importa un rabe majúscul la qualitat televisiva de Canal 9... Quin sentit tenen, si no, productes com el lamentable Tómbola o el desagradable Flash-Back? Fóra un altre debat esbrinar quina mena de graella televisiva convindria a una televisió pública autonòmica. Ja Carrascosa li va estendre a la dreta la catifa de la privatització. Recompensat en la direcció del canal després de la victòria a les urnes del PP al País Valencià l'any 95, s'encarregà d'aplicar un estil de gestió administrativa que arrossegaria la Radiotelevisió Valenciana al patiment d'unes pèrdues imparables, que en 1999 pujaren fins als 16.000 milions de pessetes.

L'incompliment sistemàtic de la Llei de Creació de RTVV, de la que, alhora, forma part la promoció de la nostra llengua, s'esdevé ja pur anècdota al costat d'allò que ja s'albira: el repartiment del pastís entre els principals grups de comunicació espanyols i/o espanyolistes: El Mundo, Zeta, Recoletos, Abc, sense oblidar als grans amics i als bons enemics de tota la vida: Fernando Roig, Carrascosa, Ballester, Lladró... I pocs més. Com bé ha recordat Esquerra Unida, una privatització «inminent» vulneraria la Llei de Creació del canal, però temps al temps. No m'estranyaria gens que, si en els pròxims comicats guanyara Camps, la seua primera gestió autonòmica fos la de la privatització i l'augment de sou al director d'informatius de la cadena; una manera com una altra de donar-li les gràcies per haver estat tan ben promocionat en els noticiaris. Com sempre, de tot açò, a pagar-ho pebrereta: els treballadors del canal.